SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts.)

Då Ros beslöt sig för denna försåtliga plan, hade Ankarsparre redan trängt honom tillbaka mot den ena sidan af planket, och ämnade just nu gå öfver hans klinga, för att med en hastig och stark rörelse längs utåt densamma slå den ur handen och, sedan han afväpnat sin motståndare, erbjuda honom sin hand. Men Ros gjorde en fint, undgick afsikten och angrep därefter med en oemotståndlig häftighet. Ankarsparre drog sig tillbaka, för att låta stormen gå öfver eller begagna sig af någon försummelse, för att återtaga sin förlust. Ju hetare Ros blef, desto lugnare blef däremot Ankarsparre, och han kunde så mycket hällre blifva det, som hans motståndare icke längre tycktes bevaka sig med nog försiktighet, utan började blotta sig. Värjfästet darrade i hans hand; det var redan bevis på öfverilning, på svaghet. Icke desto mindre drog sig Ankarsparre oupphörligt tillbaka. Han ville låta Ros löpa fullkomligt ut, för att sedan desto bättre tukta honom. Men ju mer han drog sig undan, desto vildare, desto ursinnigare förföljde honom Ros. De voro redan nära intill rabatten. Hastigt kastade sig Ros åt sidan. Denna så oförmodade rörelse blottade honom ännu mera, men gaf Ankarsparre den riktning, som Ros ville. Ankarsparre den riktning, som Ros ville. Ankarsparre kunde ej låta tillfället gå sig ur händerna, han föll ut...

— Ni är sårad, yttrade han, då han kände det mjuka, hväremot spetsen stötte, och erfor en ofrivillig darrnin, löpande längs motståndarens klinga.

—Ni misstager er! svarade Ros och kastade sig i detsamma framåt, för att tvinga Ankarsparre att draga sig ännu ett par steg tillbaka. Det lyckades honom.

— Jag är sårad! utstötte Ankarsparre i detsamma.

Han hade snafvat, fallit och blef i detsamma träffad af Ros.

Hvad Ange erfor vid detta utrop, torde läsaren själf bäst kunna föreställa sig. Liksom själfva duellen innehurit alla öfvergångar mellan lif och död, hade hennes känslor också erfarit alla skiftningar mellan hopp och fruktan, förtröstan och tillintetgörelse. Nu var ingen tid att dröja; hon vill hasta fram.

Rikissa höll henne likväl tillbaka.

— Icke ännu, bad Rikissa. Se hit!

Ett ljussken lyste till i detsamma. Bleckskifvan för en blindlykta hade blifvit öppnad. Vauvenard hade varit försiktig; han hade försett sig med en sådan.

Ange och Rikissa voro helt och hållet uppmärksamhet. Ljusstrålen föll ensamt på Ros' ansikte; själf stod Vauvenard i skuggan.

— Begif er genast härifrån, herr löjtnant; Ankarsparre har fallit för er hand. Jag skall sörja för resten.

— Jag tackar er, svarade Ros. Ni åtager er således honom?

— Låta därpå; hvad som här passerat, stannar oss emellan.

— Hvad blir jag ej skyldig er! Hur skall jag kunna tacka er nog!

— Ni blir mig ingenting skyldig: jag är er vän — skynda er blott härifrån!

Löjtnant Ros lät icke säga sig det tvenne gånger.

Då han aflägsnat sig, böjde Vauvenard sig ned öfver Ankarsparre. Ankarsparres ögon voro slutna; han tycktes vara död. Vauvenard lade sitt öra intill hans mun.

— Han andas, sade han.

Äfven Ange andades.

Den andra skuggan i trädets krona rörde sig nu. Den gled ned utför stammen.

Henrik stod åter på marken.

Vauvenard vecklade upp roeken på Ankarsparres ena arm och undersökte pulsen.

— Den slår! yttrade han.

Äfven Anges pulsar slogo så högt, att hon själf hörde dem.

Vauvenard uppknäppte Ankarsparres väst och vek tillbaka linnet.

— Värjstöten är farlig, sade han, men jag tror ändå icke dödlig.

Vauvenard fortsatte att undersöka bröstet.

— Riktigt, anmärkte han, det är märket: ett kors och tvenne öfver hvarandra lagda värjor. Det är han!

Ankarsparre uppslog ögonen.

— Känner ni igen mig? frågade Vauvenard.

— Vauvenard — ja, jag känner igen er! Hälsa Ange, säg henne...

— Förlåter ni hennes trolöshet?

Ankarsparres ögon föllo åter tillhopa.

Ange hade under hela denna tilldragelse varit försatt i ett tillstånd, som knappast låter beskrifva sig. Fruktande ej allenast för faderns afsikter, utan äfven för Ankarsparres lif, hade hon icke skyggat tillbaka för någonting, för att personligen tillstädeskomma, i hopp att genom sitt mellanträdande förekomma en af lidelser inspirerad, alltid sedermera oåterkallelig, brottslig handling från den enes sida, och följderna däraf för den andre. Mod och styrka utveckla sig likväl olika, dels hos olika skaplynnen, dels och under olika omständigheter. Under det Ange såg faran på afstånd, tilltrodde hon sig att kunna möta och afböja den på något slags lämpligt sätt. Befann hon sig äfven då, vid blotta tanken på hvad som kunde förestå, upprörd och orolig, föreställde hon sig likväl, att hon i afgörandets ögonblick alltid skulle äga kraft att bemedlande ingripa. Huru mycket hade hon dock ej misstagit sig om sina egna krafter! Det inre lugn, som är villkoret för jämnvikten i all handling, hade öfvergifvit henne. Mer än en gång hade hon velat hasta fram och kasta sig skyddande och värnande framför Ankarsparre och de fiendtliga anfall, som riktades mot honom. Men styrka och beslutsamhet sveko henne oupphörligt. I duellen kunde hon ej inblanda sig, det hade varit att kasta ett löje öfver Ankarsparre, som han måhända aldrig kunnat förlåta hennä; att återigen nu, sedan fadern uppträdt, öppet mellankomma, skulle måhända blott ännu mera ökat hans vrede och eldat hans onda begär. Hon erinrade sig det ögonblick, då på Alfinalund hon och Ankarsparre inträdde til lhonom, under det han var upptagen med Fersen, och påminde sig det hånskratt, hvarmed han mötte dem. I denna stund tyckte hon, att detta hånskratt ännu ljöd i hennes öron. Så arbetade det inom henne, emellan hennes plikter och känslor. Försatt i ett verkligt brinnande febertillstånd, förmådde hon ej att röra sig från stället.

Rikissa utöfvade tvifvelsutan ett icke så litet inflytande. De underliga ord, ådagaläggande åtminstone ett halft vansinne, som hon gång efter annan hviskade i hennes öra, tonade som dissonanser genom hennes inre.

Ange hade aldrig befunnit sig i en fasansvärdare belägenhet. Ankarsparre utsträckt, kanske döende; fadern hotande öfver honom; Rikissa, en vansinnig, vid sin sida, och detta allt insvept i skymning för att icke säga mörker.

Vauvenard hade upptagit den af Ankarsparre tappade, vid hans sida liggande värjan.

Afsikten därmed kunde ej längre betviflas.

Vauvenards röst hördes åter.

— I morgon skall man träffa honom död här, yttrade han, och forskar någon efter gärningsmannen, skall man finna att han fallit i en duell.

— Han rör åter ögonen — tyst — han slår upp dem!

Vauvenard lutade sig ånyo ned öfver sitt rof, med blindlyktan i ena handen och den blodiga värjan i den andra.

— Se dität, vid stammen — se! hviskade Rikissa till Ange. Ser ni i skuggan, som rör sig, den lilla skuggan? Låt oss följa den.

Skuggan rörde sig sakta och försiktigt allt närmare fram till Vauvenard, som åter höjde sin blindlykta öfver Ankarsparre, för att vid dess sken måhända ännu en gång betrakta hans ansikte.

De handlande personernas ställning tillhvarandra, dagrarnes och skuggornas motsatta förhållanden, Ankarsparres förtviflade belägenhet, den vansinniga flickans krampaktiga ryekningar, allt uppdref Anges känsla till verklig ångest. Vauvenards afsikt var ej längre tvetydig; hvarje ögonblick trodde hon sig se honom fullända sitt verk. Nu — nu — värjan glimmade mot blindlyktans sken — nu — nu!

Men på en gång slogs blindlyktan ur Vauvenards hand, och då den föll till marken, slöts lyktan igen — det var mörkt omkring dem.

En hotande ed gick öfver Vauvenards läppar.

— Hvem är här? dånade hans stämma, darrande af vrede. Svara mig! Hvem är här?

— Vik härifrån, mördare! ljöd en röst emot honom. Vik härifrån, grefve de la Vauvenard!

Ljudet af hans eget namn slog honom med förskräckelse. Tanken att vara känd jagade blodet tillbaka till hans hjärta. Då den brottslige upptäckes, blifver han vanligtvis feg.

Ett anskri hördes i detsamma bakom honom; det kom från Ange, som icke längre förmådde behärska sig.

Med en styrka, alldeles oemotståndlig, slet hon sig lös från Rikissa och hastade upp, följd af den vansinniga.

Vauvenard såg skuggorna, hörde ropen, och hans besinning öfvergaf honom; med nästan vingade steg lämnade han stället.

Slut på första delen.

Andra delen.

FÖRSTA KAPITLET.

En liten allmän återblick.

Lösa rykten och berättelser, salongs- och gatskvaller hade, såsom vi erfarit, lupit fram och åter om tronföljaren Carl Augusts förgiftning; och att i sammanhang därmed ryktet att han redan aflidit hr och där äfven uppstått, låg, sedan man antagit själfva förgiftningen, nära till hands. Ryktet är, allra hälst under stora politiska partistrider, en mångföderska. Det ena fostret är visserligen ej likt det andra, men icke desto mindre äro de af samma familj och ätteblod. Emellertid hafva vi jämväl erfarit, att meningarna om dessa berättelser och rykten voro ganska delade. Den ene hade hört ett, den andre ett annat, hvaraf följden blef, att ingendera visste någonting. Intet tillstånd är likväl i kritiska ögonblick sämre, än då man i mer allmänt omsatta viktiga och bestämmande fall egentligen ej vet någonting. Vid sådana förhållanden tager den enskilda uppfattningen och det individuella förmodandet gemenligen ut vida mer än till och med sin goda rätt, endast på den mänskliga svaghetens, af erfarenheten så väl kända grund, att den ena vill vara lika vis som den andra, ja, underkunnigare och visare. Allmänna opinioner, så tillkomna, sakna alla gränser, de hägra åt alla håll. Såsom bländande och förförande danserskor, stå de med ena foten på såpbubblan af ett sväfvande rykte och med den andra i luften. Och publiken? Publiken skriker af hänryckning.

En underrättelse, som spred sig till allmänheten, att ett bref ankommit redan från Eksjö med anhållan, att en läkare "genast" skulle från Stockholm sändas, för att taga vård om prinsen, gaf anledning till många förmodanden och antaganden. De mer allmänna föreställningar, som däraf först framkallades, skulle likväl snart blifva af mycket personlig egenskap. Enär alla öfriga lif- och hofmedici för tillfället voro upptagna, afsändes på tillförordnade riksmarskalken Fabian Fersens tillrådan den Fersenska familjens husläkare, italienaren Rossi, och det behöfdes icke mer för att rikta, spetsa och förgifta misstankens och förtalets udd emot denna familj. Man erinrade sig, att den Fersenska familjen var missnöjd med förhållandena, ogillade Carl Augusts val och bemött honom med sårande högfärd samt för öfrigt arbetade för den unge prins Gustaf, samt slutligen att en af denna familjs medlemmar, grefvinnan Piper, född Fersen, skulle, som vi i första delen äfven redan omnämnt, hafva, enligt gängse rykten, deltagit i vissa förgiftningsförsök emot honom. På dessa och dylika skäl, bearbetade från olika håll, riktades och fäste sig blickarne fiendtligt och misstroget på denna familj. Det var ju äfven en Fersen, på hvars tillstyrkan Rossi afsändes.

— Italienare och giftblandare, hade Grewesmöblen långt förut yttrat, det kommer på ett ut.

— Hvad behöfdes mera?

Mycket ser ut som en tanke, utan att likväl vara det.

På grund af, för att begagna oss af porträkten Cesars sätt att uttryeka sig, "excellensens, riksmarskalkens och grefvens" Axel v. Fersens för ära, tro och redbarhet allmänt kända karaktär hade mellertid ännu ingen anklagande röst höjt sig emot honom.

Liknande ett "bombfritt hvalf" stod han ännu där, i den förbrända staden, såsom "en ek bland småskog fäld".

Såsom läsaren torde erinra sig, hade grefve Fersen omedelbart efter besöket på Alfinalund begifvit sig till Ljung i Östergötland, för att efter de uppskakande minnen, som han nyss genomlefvat, i en vacker och fridfull natur inandas tröst och lugn. Ganska kort blef likväl hans vistande där. Efter några få dagar anlände nämligen ett extra bud från hans anhöriga i hufvudstaden med anhållan, att han måtte återvända; och på de talande skäl, som framhöllos därför, återvände han också genast.

När vi nu börja denna del af vår berättelse, befinner han sig följaktligen i Stockholm.

Att ryktet i första hand om Carl Augusts död och i andra hand att han ännu lefde i båda fallen inverkade på Vauvenard och hans förehafvanden, hafva vi redan sett. Vid ryktet, att prinsen blifvit förgiftad och aflidit, hade han slagit ut sina enskilda afsikter, i mening att fortgå till målet på en af det allmänna tänkesättet banad väg; vid underrättelsen åter, att detta rykte saknade grund, krympte visserligen planerna tillhopa, ehuruväl han, förbittrad öfver misstaget, kände sig allt mer fiendtligt eldad i sina hämndbegär. Skoningslöst svor han äfven att nu fortgå till målet.

Underrättelsen, som måhända skulle ha nedslagit mången annan, ja, kanske de flästa, sporrade däremot honom till ytterligare själspänning, bittrare hat, kraftigare beslutsamhet. Motgångar och felslagna beräkningar nedslå endast de svage; för starka naturer verka de däremot som trampolinen, som visserligen i första ögonblicket böjer sig under deras fötter, men endast för att i det nästa öka deras egen kraft och gifva åt språnget ökad styrka att nå målet.

Af hvad som i slutet af första delen tilldrog sig, finner man äfven, att han ej underlät det. Det efter hans uppfattning oförväntade streek, som korsade hans planer omedelbart efter duellen, nedslog honom likväl ej. I hans plantika och äfventyrliga sinne funnos alltid nya uppslag till nya förslag. Läsaren torde väl äfven snart nog få se honom åter uppträda. För tillfället måste vi vända oss åt ett annat håll.

ANDRA KAPITLET.

Jag följer er, om det äfven här till afgrunden.

Tvänne yxor gingo med dånande, friska och hurtiga slag, allt hvad gro'va, starka, arbetsvana armar förmådde föra dem.

Yxhuggens skallande ljud återklingade i den djupa, höga, redan i aftonens skymning insvepta skogen.

— Trädet skall ju falla åt den där ...an öfver landsvägen? frågade en af de två arbetskarlarne, som förde yxorna.

— För den och den, jag har ju sagt er det, edra åsnor, redan tusen gånger! Ha ni ej fått det i edra skallar än, fårhufvuden?

Den svarande var en bredaxlad karl, undersätsig och stark, klädd i ljus frisrock och mössa.

Under det han talade, förde han en häst litet längre fram utåt landsvägen, som just krökte sig i en tvär bukt på detta ställe, och, kommen ur arbetarnes synlinie, band han hästen vid ett träd. Den var sadlad och försedd med ridbetsel, samt syntes vara en stark och snabb springare. Sedan detta var verkställdt, återvände han till arbetskarlarne.

— Kunnen I ansvara mig för att trädet, då stöttan på denna sidan ryckes undan, ovillkorligen faller, och faller öfver landsvägen? Hvad sägen I, edra bulvaner?

— Det är säkert som två, det. Herrn ser ju själf, att toppen redan lutar öfver åt landsvägen, och om ej hin onde rider'n, skall det falla efter sin natur.

— Det är bra. Men sätt dit en stötta till, så att det ej faller i förtid, i händelse en vindkåre skulle blåsa upp.

— Det skedde.

— Och nu till yxorna igen! De här två åldtmännen till träd skola äfven huggas på samma sätt.

— Också för landsvägens räkning?

— Förstås.

— Jag undrar, hvad kronobetjäningen skulle säga, jag, ifall den finge väder om det här tilltaget? anmärkte en af arbetarne.

— Prat — ni ha ju fått er betalning.

— Ja, gu'bevars, nog ha vi fått vår betalning alltid; och si, lita på oss, det kan herrn nog göra, för si, inte ska vi tala om någonting, inte.

Och yxorna gingo igen med väldiga tag. Då den enas stålhvassa egg glänste i luften, inträngde den andra allt mer och mer i trädets stam, och de guldgula tallspånorna flögo omkring arbetarnes hufvuden. För hvarje hugg sjöng det i trädets kärna och darrade det i trädets krona.

Trenne höga, ståtliga, mossbekläddа, närstående tallar voro snart på detta sätt underhuggna, färdiga att störta brakande ned, allenast stöttorna bortryektes.

Under arbetet hade frisrocken allt emellanåt sett på sin klocka, hvad tiden led.

— Mannen måste snart vara här! mumlade han för sig själf. Hästarne voro beställda klockan 9 vid gästgifvaregården; hon är nu nära 10 — felas blott några minuter.

Han lyssnade, men allt var tyst utåt vägen.

— Nå, nå, tillade han, med sådana krakar, som jag skaffade honom, kan det ej gå så satans fort häller — tacka gud, om det går steg för steg.

Den bundna hästen gnäggade i detsamma.

— Ha, ha, Polle, du har bättre öron, du, än jag — men månne du ej misstager dig denna gången?

Frisrocken lade sig ned på landsvägen och lutade örat mot marken.

— Polle har rätt, utropade han och sprang åter upp; jag hör hjulens knastrande i sanden — han kommer. — Se så, gubbar i bergskollegium, tilltalade han de två arbetskarlarne, nu till stöttorna! Du, din bofink, ställer dig vid den första, och du, din drummel, vid den andra, och jag, min krabat, vid den tredje. Gifven sedan akt på mig — hejsan — nu skall ni få se ett lustigt upptåg! När jag slår ett slag med handen, faller första trädet; två slag och andra trädet faller; det tredje trädet sköter jag själf. Och sedan — sedan knäpa ni er af, hvarthän ni behaga. Polle skall föra mig med flygande fart till en ort, där hin håle själf icke torde få så lätt att snoka reda på mig.

Detta försåt utfördes i Kolmården.

Längs utåt landsvägen framskred en täckvagn, förspänd med tvänne hästar. I skymningen var det icke lätt att iakttaga utseendet på den ensamme resanden inuti åkdonet.

— Kör på, min gosse, ropade han till skjutspojken. Jag har redan sålat bort fem kvarts på en half mil; det är pinsamt, förskräckligt...

— Hvad skall jag göra, herre? Krittra vill ej gå ur fläcken; de ha sitt hufvud för sig, de.

Den resande vred händerna af otålighet.

— Jag måste vara i hufvudstaden senast i morgon middag, sade han. Rappa på bättre!

Piskan hven slag på slag öfver de arma ökens knotiga länder. Men de viftade blott med svansarne och gingo ej fortare för det.

Så mycket förstod man emellertid, att den resande hade en brinnande otålighet, och att hästarne saknade all ambition.

Skjutsgossen var nära att gråta.

— Men hur i himlens namn kan du begifva dig ut med sådana utlefvade, hoptorkade, af blott ben och skinn sammansatta ök som dessa?

Pojken svarade intet. Hvad skulle den stackaren svara?

Steg för steg skred vagnen fram.

Blixten sväfvar ur ett stormmoln, masken kryper i en snäcka. Försynen förser alltid de eldiga, häftiga, lifliga krafterna med medel att röra sig eldigt, häftigt, lifligt; de tålsamma, sofvande, loja hafva också egenskaper lämpliga för sin natur. Det är en underbar harmoni emellan de yttre och inre krafterna i världen. Men här hade den kraftiga, eldiga viljan blifvit för tillfället fängslad i ett krypande snäckskal.

Man hörde också, huru den resande af förtviflan öfver sin belägenhet pustade och suckade inuti vagnen. Åkdonet gled just nu fram om kröken, där försåtet väntade honom.

— Pass upp! hviskade mannen i frisroeken till sina grannar vid stöttorna.

— Jag tror det börjar blåsa! anmärkte den resande till pojken.

— Fanken häller, svarade denne; det är så lugnt som hemma hos far, när han betalat kronoutskylderna.

— Men ser du icke, huru de där höga trädtopparne röra sig? Visst blåser det, min gosse.

— Fälle ser jag, att de röra sig, men så ser jag också, att de andra stå stilla, alldeles såsom milstolpar. De voro nu under träden.

— Alltför underligt — jag ser, att du har rätt.

Ljudet af handklappning hördes i detsamma.

Med brakande dån rörde sig det jättelika sekelgamla trädets mossiga spets nedåt öfver de resandes hufvuden.

Återigen ett handslag.

— Och det andra trädet bröt sitt ännu obetydliga fäste vid roten och sväfvade med sin mörka topp långsamt, men med ökande fart mot jorden.

Föll nu äfven den tredje stöttan bort.

Och äfven det tredje trädet knakade vid roten och rasslade med breda, famnande grenar högt i luften.

— Herre himmelske fader, hjälp oss och krittra med! ropade gossen med ångslan i sin röst, med dödskval teckнade i sitt ansikte.

De höjande, kolossala träden sväfvade öfver dem, färdiga att i nästa ögonblick förkrossa den resande och skjutspojken, hästarne och åkdonet. Deras belägenhet var förfärlig. Den resande såg sig med brinnande ögon omkring; han hade fått upp vagnsdörren. Redan bortskymdes den dager, som ännu glänste ur molnen, af den täta, af gröna barrgrenar sammanflätade, gigantiska massan öfver deras hufvuden. Försätet var våldsamt. Skjutspojken hade hoppat ned från kuskboeken, den resande lyckats komma ur sufletten; den förre slöt sig tätt till den senare. Nu störtade det första trädet ned öfver vagnskuren. Åkdonet slogs sönder till spillror. Det tredje trädet följde närmast efter det första. Det föll tätt framför hästarne. Med ett slag af en väldig gren slog det en af dem till marken. Djuret sträckte benen ifrån sig. Scenen var fasansvärd. Den resande och gossen voro instängda mellan de tvenne träden. Ännu gungade det andra öfver dem; det var det längsta, det gröfsta. Att undkomma faran var icke tänkbart; den skulle slå ned på dem med oemotståndlig kraft. Gossen sjönk härvid ned på sina knän; han ville väl göra sig så liten som möjligt. Den resande såg upp med en stolt, modig blick; men dånande närmade sig trädkolossen allt mer och mer. Det blef svart omkring honom. Han var innesluten mellan de tvenne redan fallna träden, och den tredje sänkte sig ned öfver honom. Han lyfte upp sina armar, liksom för att hejda det störtande trädet; men i nästa stund sänkte han dem åter; han insåg det fåfänga i hvarje bemödande att hindra slaget — allt tycktes redan vara förloradt.

Ett hånskratt ljöd därvid från skogskanten. Det var mannen i frisrocken som skrattade.

(Forts.)

ALDRIG UTAN EN FLASK

36 James St., South Hamilton, Ont. Den 19 juli 1910 "Vi äro aldrig utan pavin Cure i vårt stall, emedan vi anse det som den bästa hästmedicin. Vi ha ofta botat spatt därmed.
J. Irwin, Van Fleet.

Kendall's Spavin Cure är ett säkert botemedel mot Spatt, ringben, Curb, ledsvullnad, sträckning, vrickning, lamhet. Det bästa hemliniment. $1. för en flaska — 6 för $5. — hos alla handlande. Fråga efter "A Treatise on The Horse", eller skrif till:
Dr.B.J.Kendall Co., Enosburg Falls,Vt.

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme rvår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfåendet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4. måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt Homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes måste settlaren 6 månader förut gå skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs- kol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörbak $1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad, ... $160
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad, $2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda, ... 25c.
Konstknifvar ..... från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st..... 40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.

Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c.pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jons.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI